

העליון המתלבש בהתחתון נעשה התחתון למטה ממנו בריחוק מקום ממש, לפי שהגשמי אופן מציאותו הרי אינו בזה מה שהוא ישנו בלבד, אלא דמציאותו הוא בסתירת זולתו, ולכן העליון בהתלבשותו בהתחתון הנה בהתלבשות זאת ה"ה מרחיק את התחתון ועושה אותו מטה בריחוק מקום, משא"כ הרוחני הרי אינו תופס מקום מצ"ע רק שנתפס ונקלט בגדר מקום, והיינו שהמקום ההוא אינו אלא כלי ומשכן להשראת הרוחני בו, ולכן יכול להיות השראת כמה מיני כחות והתלבשותן בכלי אחד, אמנם בזה משתווה מציאותן של הרוחני למציאות הגשמי דכשם שהמציאות הגשמי הוא בא בסיבת הפועלו כן הוא גם במציאות רוחני, דמציאותו הוא בא בסבת מקורו המהווה אותו. ולכן הנה כשם שמציאות הגשמי אינו מציאות מצד עצמו כ"א שמציאותו הוא הכח השוקד בו להוותו ולהחיותו הנה כמו"כ הוא במציאות הרוחני שאינו אמיתי מצד עצמו כי אם מצד מקורו שהוא העצמי, אבל להיותו רוחני שאינו תופס מקום לעצמו הרי קיומו הוא מצד עצמו. דהנה אור הוא רוחני ויש בו ג' ענינים. מציאות, קיום, וגילוי. והאור עם היותו רוחני, מכל מקום הוא מציאות דבר מה באיזה תואר וציור במה שהוא, דהרי אינו דומה אור החכמה לאור הבינה, ואור החסד לאור הגבורה, דכל אחד מהם הוא מציאות פרטי. עוד זאת דבכל אחד מהם הרי קדמו ההעדר, אלא שהוא מציאות רוחני, ויש לו קיום, היינו דלבד זאת מה דכל מציאות האור יש לו קיום בעת היותו, הנה עוד זאת ברוחני שיש לו קיום מצד עצמו, היינו דמציאותו* גם של הרוחני גם כן אינו מצד עצמו כי אם מצד המקור, אבל קיומו של מציאות הרוחני הוא מצ"ע, דבזה נבדל מציאות הרוחני ממציאות גשמי, דמציאות גשמי הרי מציאותו יש לו קיום רק בעת היותו לבד, ובהבטל מציאותו בטל קיומו, וקיומו הוא רק תולדות והמשך מציאות היותו בלבד, אבל אין לו קיום מצד עצמו כלל, אבל מציאות הרוחני הנה קיומו אין זה שהוא תולדות מציאותו והמשכתו הבא ממקורו, כ"א קיומו הוא מצד עצמו, ולכן הנה גם בהבטל מציאותו קיומו נשאר, דמציאותו בא בסיבת מקורו, ואינו מצד עצמו, לכן יכול להתבטל, אבל קיומו הוא מצד עצמו יכול הוא שיהי' גם בהבטל מציאותו. ובזה יובן דקדוק לשון רבינו נ"ע בפ"ט* בהמשל דאור האש באמרו, ואף שעל ידי זה יכבה ולא יאיר כלום למטה, וגם למעלה בשרשו יתבטל אורו במציאות בשרשו. ובפ"ג דשער היחוד והאמונה בהמשל דאור וזיו השמש אומר הלשון, בטל במציאות ונחשב לאין ואפס ממש, ואינו נקרא בשם יש כלל כשהוא במקורו. ובפ"ט בהנמשל דאור הנפש אומר הלשון, הגם שתהי' אין ואפס ותתבטל שם במציאות לגמרי ולא ישאר ממנה מאומה ממהותה

דמציאותו .. אינו מצ"ע .. אבל קיומו .. הוא מצ"ע : אולי יש למצוא מעין דוגמא לזה בתורה ודיני'. והוא : חיוב דמחצית השקל הוא על היחיד. צריך הוא למוסרו לקופה יפה יפה כדי שתהא נעשית מציאות חדשה והפכית דממון צבור, ולא דהשתתפות של כמה יחידים. שלכן מנחת צבור נאכלת אף אם גם הכהנים שוקלין (שקלים פ"א ה"ג, ועייג"כ הוריות ו, א). ובכל זה יש קיום לשייכות היחיד עם מחצית השקל שנתן, שהרי בקש משה (במדבר רבה פי"ח, ח) אל תפן אל מנחתם. וצ"ע. בפ"ט : בתניא ח"א.

כל פרטי
לות האלו,
מוק בכתב,
פנים בזה,
חד, ואופן
ם מהותו,
תחלקותם
גם בעצם
זה הנה
שוקה אל
גל, והלב
לו או
מתאימים
הכחות
כל אחד
ים המה
התשוקה,
תלבשים
ל אחד
אחד.

דרותיו
י אינו
נותן
עיקר
ובזה
אינו
ובזה
מציאות
ולתו,
אלא
כי
אדם,
ולם,
לכן
מיות
אינו
דאז
מוד